

Yolumuzu Aydınlatanlar

– sihmehmet-ki · 02 Ocak 2020

1990'lı yılların başı, okuma alışkanlığımızı yeni yeni edinmeye başladığımız dönemler. Kitapla ilgili yaşadığımız en büyük sıkıntıların başında kitaba ulaşmak olurdu. Ailelerimizin maddi durumunun kötü olması dolayısıyla ders kitapları dışında kitap satın aldığımız çok nadir olurdu. Aldıklarımızı da mutlaka arkadaşlarımızla paylaşırdık. Paylaştığımız kitapların tekrar elimize geçtiği vaki değildi.

Okuma alışkanlığı edinmemizde çok önemli dönemeçler olmuştur. Bu dönemeçlerin başında durup bizlere yol gösteren çok önemli rehberlerimiz vardı. Bu rehberler; dünümüzü, bugünümüzü ve yarınımızı şekillendirmede bizlere hep yol göstermiştir.

Benim için bu rehberlerin içinde iki tanesi çok önemli bir yere sahiptir. Birisi daha önceki yazılarımda birkaç satırımda değinmiş olduğum, Adana İmam Hatip Lisesi'nden fen bilgisi hocam Orhan DİKER'dir. Şu fani dünyada ölmeden görüp ellerini öpmek istediğim kıymetli hocalarımdan Orhan DİKER hocam yaptıkları ile benim hayatımda yer edinmiş, geri dönüp baktığımda ortaokul yıllarımdan, anılarımda kalan birkaç nadir kişiden birisidir.

Belki bu söylediğim hadise birçoğunuza basit gelebilir. Birçok eğitimci arkadaşın biz de bunu yapıyoruz, dediklerini duyar gibiyim. Orhan Hocam o yıl fen bilgisi dersimize giriyordu. Sınıf öğretmenimiz de değildi. Sınıf mevcudumuz 36 kişiydi. 36 ayrı kitap alıp 36'mıza dağıttı. Her hafta bu kitapları okuyup değiştireceğiz, demişti. Her hafta düzenli bir şekilde de bunun takibini yaptı. Her hafta kitapları herkes okuyor muydu, dersiniz bilmiyorum. Belki herkes okumuyordu. Ama ben okuyordum ve bu okumalar benim hayatımda dönüm noktası oldu. Zaten bu konuda hep kullandığım bir cümle vardır. Eğitim ile ilgili iyileştirmelerde yüzde yüz başarı beklemek insanda hayal kırıklıkları meydana getirir. Bu nedenle ufak iyileştirmeler sizi hedefe götürür. Her yıl dersine girdiğiniz 150 öğrenciden birinin kalbine dahi dokunuyorsanız ne mutlu size. 150 öğrenci ortalama 5 sınıf demek. Her sınıfta ortalama üçer beşer tane öğrenci ya aileden kaynaklanan ya sizden önce bir öğretmenin kalbine dokunması nedeniyle zaten okula neden geldiğinin farkında ve dolayısı ile bunların gelecekleri zaten parlak.

Bir de burada bir yanlış anlaşılma olmasın diye konuya açıklık getirmek istiyorum. Kalbine dokunmaktan kastımız illa bir öğrencinin akademik başarısını arttırmak illa onun üniversite okumasını sağlamak olarak algılanmamalı, bizim en temel vazifelerimizden birisinin de iyi insanlar ve iyi vatandaşlar yetiştirmek olduğu unutulmamalıdır.

Tekrar konuya dönecek olursak o yıl Orhan Diker hocamın emekleri sonucunda 36 kitap okudum.

Hocamın seçtiği kitapların hepsinin de hikâye ve roman türünde okumayı sevdiren, akıcılığı olan kitaplar olduğunu da ifade etmeliyim.

Yine okuma alışkanlığı oluşturmamda ve hayatımda önemli dönemeçlerin birisinde tamamen bir tevafuk sonucu tanıştığım çok kıymetli amcamız emekli öğretmen Mehmet SAZLIDERE vardır. Babamın işlerinin bozulduğu bir dönemde yazın güç bela bir kitap alacak para biriktirmiştım. Mahalleye de yeni taşındığımız dönemler olduğu için etrafı da çok iyi bilmiyordum. Bir kitapçı bulmak amacıyla evimizin yakınında bulunan M. Kemal Tuncel Lisesi'nin önüne gitmiştim. Sonra vitrininde kitap bulunan ufak çay

ocağı tarzı o şirin kulübeyi gördüm. Kitapları görünce hemen daldım içeri. İçeride 45-50'li yaşlarında sakalları ağarmış güleç yüzlü bir amca oturuyordu. Kitapları satıyor musunuz, dedim. Evet dedi satıyoruz.

Kitapları incelemeye başladım. Beğendiğim birkaç kitabın fiyatını sordum. Pahalı gelince geri yerine bıraktım. En sonunda bütçeme uygun bir kitap bulup satın aldım. Tam kitabı aldım oradan çıkıyorum. Amca arkamdan seslendi. Evlat bir bakar mısın? Dedi. Döndüm yanına gittim. Kitap okumayı seviyor musun? Dedi. Evet, dedim. Biz burada kitap da kiraya veriyoruz, dedi. Nasıl yani? Dedim. Eğer bu kitabı yıpratmadan getirirsen buradan bir kitap daha alıp okuyabilirsin. Verdiğin bu paraya karşılık 20 kitap daha alıp okuyabilirsin. Bu şekilde yaklaşık 3 ay içinde 20 kitap okudum. 20. Kitap okuyup geri getirdiğimde 21. Kitap alıp kiralama bedelini verecekken bu kitapta benim sana hediyem olsun, buradan taşıyoruz, dedi.

Aklınıza şu gelebilir. Adam bir misyonerlik ya da başka bir amaçla bu kitapları vermiş olabilir. Ama 3 aylık süre içinde adam ne benim seçtiğim kitaplara müdahale etti ne de buna dair herhangi bir sohbetimiz. Bu kişinin 7-8 yıl sonra Adana Nizam-ı Alem Ocakları'ndan tanıdığım Mehmet SAZLIDERE olduğunu öğrendim. Düşünün 3 ay boyunca oraya gidip geliyorum o kadar muhatap oluyoruz ki adamın yüzünü bile hatırlamıyorum. Kendisi ile daha sonra görüşüp bu olayı hatırlatınca hiç hatırlamadığını bile söyledi. İhtimaldir ki, benim maddi durumumun farkına vardı ve bana yardımcı olmak amacıyla kendince böyle bir sistem geliştirdi.

Cenab-ı Allah Orhan DİKER ve Mehmet SAZLIDERE başta olmak üzere bu memleketin çocukları uğruna kendilerinden ailelerinden fedakârlık yapan tüm öğretmenlerimizden razı olsun.